

DEPARTAMENTUL PENTRU
RELATIA CU PARLAMENTUL

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 2/1796 CP/16.05.2016

F.F. URGENT

Pr BPCD urgent
af. decerării Guv. României
cu g. noș. C. noș. Idenilor
402, p. noș.

București, 16.05.2016
Nr. 5633/DRP

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE
Intrare Nr. 1/2462/V8
20/16 Luna 05 Ziua 16

Parlamentul României
CAMERA DEPUTAȚILOR
BIROUL PERMANENT
Nr. 847 din 16.05.2016

STIMATE DOMNULE PREȘEDINTE,

Vă transmit, alăturat, scrisoarea Ministerului Justiției nr.10589/13.05.2016 cuprinzând Luarea de poziție în legătură cu raportul favorabil al Comisiei juridice, de disciplină, imunități și validări a Camerei Deputaților asupra proiectului de Lege privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat (Plex.555/2015), cu rugămintea de a fi avută în vedere cu ocazia dezbaterilor parlamentare ce urmează în Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională.

Cu deosebită considerație,

MINISTRU DELEGAT

CIPRIAN BUCUR

DOMNULUI VALERIU ȘTEFAN ZGONEA
PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Nr. 5633 /D.R.P.
Data 16.05.2016

Nr. 10589/13.05.2016

Domnului Ciprian BUCUR,
Ministru delegat pentru Relația cu Parlamentul
Departamentul Pentru Relația cu Parlamentul
Guvernul României

Referitor: Luare de poziție în legătură cu raportul favorabil al *Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări* a Camerei Deputaților, asupra *Propunerii legislative pentru modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat (PL x 555/2015)*

Stimate domnule Ministru,

Vă semnalăm faptul că în ședința din data de 04 mai 2016, Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Camerei Deputaților- cameră decizională - a votat, cu unanimitate de voturi, un raport favorabil adoptării *Propunerii legislative pentru modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat*.

În contextul înscrierii pe ordinea de zi a Plenului Camerei Deputaților din 17 mai 2016 a propunerii legislative menționate, reiterăm unele aspecte problematice cu privire la conținutul inițiativei legislative parlamentare. Eventuala adoptare a propunerii legislative va avea un impact negativ asupra coerenței legislației penale și procesual penale, pe de-o parte, dar și asupra proporționalității instituțiilor de drept procesual penal, prin raportare la unele principii constituționale.

1. Referitor la modificarea regulilor privind percheziția sediului profesional al avocatului [art. 36, noile alin. (1¹) și (1²)].

a.) Cu privire la alin.(1¹), nu sunt prezentate rațiunile pentru care se propune participarea obligatorie a decanului baroului în cazul percheziției sediului profesional. Evidențiem faptul că acesta este un terț față de procedura judiciară în curs și nu se poate justifica vreun interes al participării acestuia. Condiția prezenței decanului baroului la desfășurarea percheziției nu poate fi justificată printr-o rațiune de interes general, nu este întâlnită în situația altor profesii și poate da naștere la tergiversări sau chiar la imposibilitatea administrării mijlocului de probă în condițiile în care nu sunt stabilite dispoziții procedurale care să reglementeze ipoteza în care decanul baroului (sau reprezentantul acestuia) nu poate fi contactat sau nu se poate prezenta la percheziție.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Mai mult decât atât, Codul de procedură penală conține deja suficiente garanții care să asigure deplina legalitate a percheziției domiciliare¹. *De asemenea, persoanei percheziționate i se va permite să fie asistată ori reprezentată de o persoană de încredere.*

b.) Cât privește introducerea alin. (1²) prin care se exceptează înscrisuri și suporturi de sunet, imagine și date, apreciem că o astfel de modificare poate conduce la obstrucționarea procesului penal.

Apare drept nejustificată introducerea unor asemenea prevederi speciale, având în vedere dispozițiile Codului penal și ale Codului de procedură penală, care reglementează condițiile de luare a măsurilor asigurătorii, ale ridicării de obiecte și înscrisuri, inclusiv a celor care au un caracter secret sau confidențial², precum și ale confiscării.

Astfel, conform art. 169 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală sau instanța de judecată are obligația să ridice obiectele și înscrisurile ce pot servi ca mijloc de probă în procesul penal. Referitor la confiscare, aceasta presupune o hotărâre a instanței de judecată și are drept scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală.

Or, față de dispozițiile legale amintite, apare drept excesivă reglementarea exceptării de la aplicarea dispozițiilor privind ridicarea de înscrisuri ori confiscarea documentelor, suporturilor electronice aflate la un avocat și care ar putea dovedi săvârșirea unei infracțiuni [altele decât cele menționate în textul alin.(1²)], cu consecința impunității autorului infracțiunii principale. Pentru aflarea adevărului în cauzele penale este esențial ca printre mijloacele de probă administrate să se găsească înscrisurile ridicate de la cabinetele avocaților și care conțin informații relevante cu privire la împrejurările săvârșirii faptelor.

c.) Modificarea propusă la art. 35 din Lege creează o formă de imunitate pentru avocați, care poate aduce atingere principiului constituțional al egalității persoanelor aflate în situații juridice similare.

Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional³ ().

Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoage, trebuie să-și găsească o justificare obiectivă și rezonabilă (a se vedea CEDO, Cauza Marckx contra Belgiei, 1979).

Or, după cum am precizat, dispozițiile în discuție creează un regim privilegiat pentru o anumită categorie profesională, fără însă a avea o justificare rațională și obiectivă. Pentru

¹ Astfel, potrivit art. 159 alin. (9) și (10), persoanelor prevăzute la alin. (5) și (6) li se aduce la cunoștință că au dreptul ca la efectuarea percheziției să participe un avocat. Dacă se solicită prezența unui avocat, începerea percheziției este amânată până la sosirea acestuia, dar nu mai mult de două ore de la momentul la care acest drept este comunicat, luându-se măsuri de conservare a locului ce urmează a fi percheziționat. În cazuri excepționale, ce impun efectuarea percheziției de urgență, sau în cazul în care avocatul nu poate fi contactat, percheziția poate începe și înainte de expirarea termenului de două ore.

² art. 169 - art. 171, art. 249 - 256 din Codul de procedură penală; art. 112 - 1121 din Codul penal.

³ a se vedea în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014

Str. Apolodor nr. 17, sector 5, 050741 București, România

Tel. +4 037 204 1999

www.just.ro

MINISTERUL JUSTIȚIEI

a fi nediscriminatoriu, instituirea unui regim juridic diferit trebuie să fie bazată pe criterii obiective, aspect ce nu se regăsește în niciun fel în prevederile legale în discuție⁴.

Astfel, modificarea propusă poate fi considerată ca fiind vădit discriminatorie în raport cu criteriul avut în vedere de legiuitor, și anume calitatea de avocat a suspectului sau inculpatului. În acest sens, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a arătat că instituirea unor reguli de procedură diferite, justificate de apartenența la o anumită categorie profesională contravine prevederilor art. 16 alin.(1) din Constituția României privind egalitatea în drepturi, întrucât reglementează diferit modalitatea de desfășurare a procesului penal⁵.

Instituirea normelor propuse apare ca fiind nejustificată și de natură să creeze reguli de procedură diferite inclusiv din perspectiva faptului că obiectivul final urmărit prin percheziție îl reprezintă aflarea adevărului în cauză, asigurând, în același timp, respectarea dreptului la apărare. Se constată că prin modificările introduse, membrii profesiei de avocat, deși se găsesc în situații obiectiv identice cu celelalte persoane subiect al percheziției, beneficiază de un tratament juridic diferit, ceea ce contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

2. Referitor la prevederile în materia supravegherii tehnice [completarea art. 35 cu alin.(2)]:

Este nejustificată o astfel de completare deoarece, similar modificărilor cuprinse la art. 35 alin. (1)¹ și (1)² la art. 35 din Lege, se creează excepții nejustificate pentru avocați, care încalcă principiul constituțional al egalității persoanelor aflate în situații juridice similare. Apreciem că nu există rațiuni obiective pentru modificarea propusă, care creează, pe de-o parte o suprapunere de norme juridice (cu cele cuprinse la art. 139 din Codul de procedură penală) și, pe de altă parte, sunt de natură a genera un regim privilegiat pentru avocați, discriminatoriu față de ceilalți subiecți de drept penal, cărora le sunt aplicabile dispozițiile de drept comun, prevăzute de Codul de procedură penală.

Cu privire la posibila încălcare a principiului egalității în drepturi din perspectiva jurisprudenței Curții Constituționale, a se vedea argumentele menționate la pct. 1 lit.c).

3. Modificarea propusă la art. 39 alin. (1) din Lege nu este justificată:

a.) Cu privire la excluderea avocaților din sfera funcționarilor publici, prevăzuți la art. 175 din Codul penal:

Nu se poate confunda noțiunea autonomă de „funcționar public” din materie penală (art. 175 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal) cu înțelesul funcționarului public din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, lege care reglementează regimul general al raporturilor juridice dintre funcționarii publici și stat sau administrația publică locală, prin autoritățile administrative autonome ori prin autoritățile și instituțiile publice ale administrației publice centrale și locale și are drept scop asigurarea, în conformitate cu dispozițiile legale, a unui serviciu public stabil, profesionist, transparent, eficient și imparțial, în interesul cetățenilor, precum și al autorităților și instituțiilor publice din administrația publică centrală și locală.

⁴ A se vedea, mutatis mutandis, Decizia nr. 414/2010 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 1, art. 1 pct. 6, art. 1 pct. 27 și ale art. 1 pct. 28 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial nr. 291 din 4 mai 2010

⁵ A se vedea, mutatis mutandis, Decizia nr. 610/2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) și (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial nr. 474 din 16 iulie 2007;

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Or, legislația penală nu urmărește stabilirea unei echivalențe între definiția funcționarului public în sensul Legii nr. 188/1999 și cea cuprinsă în Codul penal ori, anterior, în Codul penal din 1968, deoarece cele 2 noțiuni au sfere diferite de aplicabilitate, legislația penală vizând sancționarea unor conduite anti-sociale a tuturor persoanelor care au atribuții ori responsabilități în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești ori exercită funcții de demnitate publică sau funcții publice de orice natură. Pentru a fi considerat funcționar public în sensul legii penale este indiferent faptul că persoana în cauză a fost aleasă ori numită într-o funcție publică ori de demnitate publică.

Menționarea expresă a faptului că avocații nu pot fi asimilați funcționarilor publici din perspectiva legii penale este în contradicție cu principiile generale ale dreptului penal; avocatul este un partener indispensabil al justiției, iar statutul său este protejat de către societate, inclusiv prin mijloace de drept penal, atunci când cineva își atribuie nelegal calitatea de avocat sau ultragiază un avocat.

În situațiile în care activitățile efectuate de avocat se circumscriu celor reglementate de art. 175 alin. (2) din Codul penal, răspunderea trebuie să opereze la fel ca celelalte persoane care exercită un serviciu de interes public. Infrațiunile de corupție reglementate în Codul penal conțin deja norme limitative cu privire la faptele pentru care poate fi atrasă răspunderea penală a acestor categorii de persoane, iar excluderea în mod absolut a avocaților ar reprezenta un regim privilegiat pentru avocați, discriminatoriu în raport cu celelalte profesii liberale, precum notarii sau executorii judecătorești.

De altfel, Curtea Constituțională a statuat⁶ că: „(...) De exemplu, ar putea intra în această categorie, avocați, notari publici, mediatori, medici, farmaciști, arhitecți, experți independenți sau practicieni în insolvență, fără a exista o legislație clară cu privire la toate profesiile calificate ca fiind liberale. (...) De asemenea, unele dintre persoanele care exercită profesii liberale sunt considerate „funcționari publici” în condițiile art. 175 alin. (2) din noul Cod penal, atunci când, deși funcționează în baza unei legi speciale și nu sunt finanțate de la bugetul de stat, exercită un serviciu de interes public și este supusă controlului sau supravegherii unei autorități publice.

Curtea reține că excluderea persoanelor care exercită profesii liberale din sfera de incidență a răspunderii penale în materia infrațiunilor de serviciu și de corupție nu constituie un criteriu obiectiv în funcție de care se poate justifica intervenția legiuitorului. Așa fiind, Curtea apreciază că determinante pentru includerea sau excluderea persoanelor de la incidența normei penale sunt criterii precum natura serviciului prestat, temeiul juridic în baza căruia care se prestează respectiva activitate sau raportul juridic dintre persoana în cauză și autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public. (...)”

b.) Din analiza art. 2 din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției din 2001, ratificată de România prin Legea nr. 365/2004, care definește agentul public (funcționarul public), se poate observa că textul din Codul penal este în acord cu acest document internațional⁷.

⁶ Decizia nr. 2/2014 cu privire la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 5 și art. II pct. 3 din Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative și a articolului unic din Legea pentru modificarea art. 253¹ din Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014

⁷ „(i) orice persoană care deține un mandat legislativ, executiv, administrativ sau judiciar al unui stat parte, care a fost numită ori aleasă, cu titlu permanent sau temporar, care este remunerată ori neremunerată, și oricare ar fi nivelul său ierarhic; (ii) orice persoană care exercită o funcție publică, inclusiv pentru un organism public sau o întreprindere publică, ori care prestează un serviciu public, așa cum acești termeni sunt definiți în dreptul intern al statului parte și aplicați în domeniul pertinent al dreptului acestui stat;

(iii) orice persoană definită ca „agent public” în dreptul intern al unui stat parte. Totuși, în scopurile anumitor măsuri specifice prevăzute în cap. II al prezentei convenții, prin agent public se poate înțelege orice persoană care exercită o funcție publică

Str. Apolodor nr. 17, sector 5, 050741 București, România

Tel. +4 037 204 1999

www.just.ro

Pagina 4 din 7

MINISTERUL JUSTIȚIEI

În mod similar se prezintă situația și la nivelul Consiliului Europei. Astfel, prin art. 1, **Convenția penală privind corupția**, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999 și ratificată de România prin Legea nr. 27/2002, se prevede că *înțelesul noțiunii de agent public este interpretată prin referire la definiția noțiunilor de funcționar, funcționar public, ministru, primar sau judecător în dreptul național al statului în care persoana în cauză exercită această funcție, precum și la modul în care aceasta este aplicată în dreptul său penal*. În continuare, prevederile art. 2 - 4 sancționează corupția activă și pasivă a agenților publici naționali.

c.) Cu privire la **excluderea avocaților din sfera corupției private**, prevăzută la art. 308 din Codul penal:

Articolul 308 din Codul penal nu are în vedere persoane având o anumită calitate, ci se referă la orice persoane care, indiferent de calitatea lor, se află în anumite raporturi cu un funcționar; a exclude avocații inclusiv de la aplicabilitatea unei astfel de norme penale (după ce au fost excluși și din sfera funcționarilor publici, prevăzuți la art. 175 din Codul penal), care nu are în vedere anumite date personale, ci numai situații cu caracter obiectiv, ar însemna a institui o normă cu caracter discriminator și, prin aceasta, neconstituțional.

De asemenea, prin art. 7 și 8 din **Convenția penală privind corupția**⁸, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999 și ratificată de România prin Legea nr. 27/2002 este creată obligația statelor membre de a incrimina corupția activă și pasivă în sectorul privat.

d.) În concluzie, apreciem că promovarea unei astfel de modificări va avea drept consecință **consacrarea legislativă a unei impunități legale absolute** pentru avocații care săvârșesc fapte de corupție ori de serviciu. O astfel de excepție consacrată legislativ este de natură să afecteze protecția penală acordată unor valori sociale deosebit de importante, legate de activitatea categoriilor de persoane a căror excludere din sfera acestor noțiuni se urmărește. Se ajunge practic la exonerarea de răspundere penală a persoanelor vizate de modificarea legislativă pentru toate infracțiunile la care subiectul activ este un funcționar public în sensul art. 175 din Codul penal ori pentru care este stabilită răspunderea penală în temeiul dispozițiilor art. 308 din Codul penal, privind corupția în mediul privat.

De asemenea, orice avocat care a comis o infracțiune până la data intrării în vigoare a acestei modificări legislative, infracțiune pentru care textul legal stabilea cerința unui subiect activ calificat (funcționar public sau cerința de la art. 308 Cod penal), urmează a beneficia de aplicarea principiului legii penale mai favorabile prin intervenția acestei modificări legislative.

În fine, având în vedere faptul că, așa cum am precizat anterior, România a ratificat Convenția ONU împotriva corupției din 2001 și Convenția penală privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, apreciem că **modificarea incidentală a textului care cuprinde definiția funcționarilor publici din Codul penal**, în sensul exceptării avocaților poate intra în contradicție cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 11 alin.(1). În

sau care prestează un serviciu public, așa cum acești termeni sunt definiți în dreptul intern al statului parte și aplicați în domeniul pertinent al dreptului acestui stat;"

⁸ „Art. 7. Corupția activă în sectorul privat

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, dacă s-a săvârșit cu intenție, în cadrul unei activități comerciale, fapta de a promite sau de a da, direct ori indirect, orice folos necuvenit oricărei persoane care conduce sau lucrează pentru o entitate din sectorul privat, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, cu scopul ca aceasta să îndeplinească sau să se abțină să îndeplinească un act, cu încălcarea obligațiilor sale."

„Art. 8. Corupția pasivă în sectorul privat

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, dacă s-a săvârșit cu intenție, în cadrul unei activități comerciale, fapta oricărei persoane care conduce sau lucrează pentru o entitate din sectorul privat de a solicita sau de a primi, direct ori prin intermediul terților, un folos necuvenit sau de a accepta oferta ori promisiunea, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, cu scopul ca aceasta să îndeplinească sau să se abțină să îndeplinească un act, cu încălcarea obligațiilor sale."

MINISTERUL JUSTIȚIEI

orice caz, o astfel de modificare intră în contradicție cu dispozițiile convențiilor internaționale anticorupție menționate, ratificate de România. Se cuvine subliniat faptul că, ambele Convenții cer statelor părți ca în incriminarea corupției să dea o definiție cât mai cuprinzătoare categoriei funcționarilor.

În fine, cu privire la posibila încălcare a principiului egalității în drepturi din perspectiva jurisprudenței Curții Constituționale, a se vedea argumentele menționate la pct. 1 lit.c).

4. Completarea art. 46 cu un nou alineat - alin. (4^a):

Prin modificarea propusă se creează un regim de impunitate pentru avocați, textul lăsând nepedepsită conduita avocatului de nedenunțare în cvasi-totalitatea situațiilor în care acesta are cunoștință despre săvârșirea unor infracțiuni intenționate (planificate).

Având în vedere că în Codul penal este prevăzută și sancționată infracțiunea de nedenunțare, precum și cauzele exoneratoare de răspundere, introducerea unor dispoziții speciale pentru avocați în privința denunțării infracțiunilor de care iau cunoștință în exercitarea profesiei nu se justifică, reglementarea actuală fiind suficient de clară și cuprinzătoare. Se creează un regim mai favorabil și față de un terț care a luat la cunoștință despre săvârșirea anumitor infracțiuni, pentru care legea i-a stabilit obligația de a le denunța, sub sancțiunea unei pedepse de natură penală - art. 410 din Codul penal. Astfel, *fapta oricărei persoane care, luând cunoștință despre pregătirea sau comiterea vreuneia dintre infracțiunile contra securității naționale, nu înștiințează de îndată autoritățile se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani, or în cazul avocatului acesta nu răspunde.*

Cu privire la posibila încălcare a principiului egalității în drepturi din perspectiva jurisprudenței Curții Constituționale, a se vedea argumentele menționate la pct. 1 lit.c).

5. Referitor la introducerea art. 66 lit. 2):

Stabilirea unor onorarii minimale pentru serviciile prestate de avocați are caracter prohibitiv pentru justițiabili, prin impunerea unei sarcini excesive constând în costuri suplimentare pentru a beneficia de asistență și reprezentarea calificată atunci când se adresează unei instanțe judecătorești, cu consecința descurajării acestora de a apela la acest serviciu public. În acest context, menționăm că ajutorul public judiciar nu constituie un instrument alternativ la măsura propusă, această instituție adresându-se unei categorii limitate de justițiabili. Astfel, cum s-a reținut și în jurisprudența Curții Constituționale⁹, *„ajutorul public judiciar privește o categorie redusă de cetățeni, având în vedere și faptul că, pe lângă limitele de venit stabilite, se poate beneficia de acest ajutor numai într-o anumită limită în cursul unui an”* această instituție negăsindu-și *„incidența și aplicarea în privința cvasimajorității cetățenilor”*.

Totodată, arătăm că stabilirea unor onorarii minimale pentru serviciile prestate de formele de exercitare a profesiei de avocat este contrară principiilor pe care este structurată această profesie, ca profesie liberală, supusă unor reguli concurențiale specifice profesiei. Activitatea de avocat este de interes public, general, componentă a principiilor liberului acces la justiție și al dreptului la apărare - garanții ale dreptului la un proces echitabil, astfel cum acestea sunt consacrate la nivel constituțional.

Serviciul public prestat de avocați este de o importanță vitală în cadrul procedurilor judiciare, în special al celor penale, iar impunerea de onorarii minimale poate avea consecințe serioase în afectarea a însuși dreptului la apărare, astfel cum acesta este garantat de Constituție și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO).

⁹ Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014

Str. Apolodor nr. 17, sector 5, 050741 București, România

Tel. +4 037 204 1999

www.just.ro

MINISTERUL JUSTIȚIEI

Neacordarea posibilității persoanei de a avea acces rezonabil la servicii avocațiale, chiar dacă poate fi suplinit, din perspectiva asigurării garanțiilor CEDO, prin desemnarea unui avocat din oficiu, este de natură să afecteze în esență sa dreptul la apărare¹⁰.

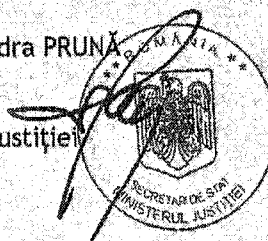
Ca ultimă mențiune precizăm că punctul de vedere întocmit și susținut de Ministerul Justiției a cuprins observațiile transmise anterior de întreg sistemul judiciar (*Consiliul Superior al Magistraturii, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Direcția Națională Anticorupție*), reprezentantul Ministerului Justiției la dezbaterile parlamentare purtate în cadrul Comisiei juridice a Camerei Deputaților subliniind ideea că **propunerile de reglementare cuprinse în inițiativa legislativă nu reflectă observațiile și propunerile cuprinse în punctul de vedere transmis Parlamentului.**

În concluzie, vă adresăm rugămintea ca, potrivit competențelor legale de care dispune Departamentul pentru Relația cu Parlamentul, să dispuneți încunoaștințarea conducerii Camerei Deputaților în legătură cu efectele negative pe care adoptarea propunerii legislative le-ar genera asupra cadrului procesual penal și asupra proporționalității măsurilor prevăzute prin lege, în sensul art.53 din Constituție.

Cu deosebită considerație,

Raluca Alexandra PRUNA

Ministru Justiției

¹⁰ Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că, în vederea exercitării dreptului la apărare, persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să îi fie permis să beneficieze efectiv de asistența unui avocat încă din debutul procedurilor judiciare (*Salduz v. Turkey* (GC), hot. 27.11.2008, § 52,).